

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειμενὸν ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας — Ἐγκύκλιος ἀρ. 30, ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1932 —
ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα τῆς Μέσης καὶ Στοιχειώδους Ἐκπαιδεύσεως.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμαὶ 100. Ἐξά-
μηνν δραχ. 55. Τρίμηνν δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατμ. 50,
Ἀμερικῆς δολλάρια 3. — Ἀγγλίας καὶ ὧν ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμηννοι καὶ Τρίμηννοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδέποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'. — Τόμος 42ος

Ἀθήναι, 16 Νοεμβρίου 1935

Ἔτος 57ον. — Ἀριθ. 51

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΤΟ ΠΑΡΕΚΚΛΗΣΙ Τ' ΑΡΧΑΓΓΕΛΟΥ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ὁ θυμὸς τοῦ χάθηκε μὲ μιᾶς κι' ἄθελα ξέσφριξε τίς γροθιές του. Ἐσκυψε καὶ πῆρε τὸ ποτήρι ἀπ' τὸ χέρι της καὶ σὰν ἡ παιδοῦλα πάντ' ἀμίλητη, ἔφυγε τρεχάλα ἀπὸ κοντά του, ἀπόμεινε πάλι μὲ τὸν πόνο τοῦ μονάχα. Μαλάκωσε ἡ καρδιά του καὶ τὸν πῆρε τὸ παράπονο ξανά. Βούρκωσαν τὰ μάτια κι' ἔνοιωσε τὰ γόνατά του νὰ λυγοῦν, τὰ χέρια του νὰ τρέμουν. Ἐνας στεναγμὸς τοῦ ξέφυγε ἀπ' τὰ στήθια. Τοῦ ἤρθε νὰ κλάψῃ. Νὰ πάῃ νὰ κάτῃ σὲ μιὰ πέτρα ἀπόμερα νὰ βάλῃ μέσ' στὰ δυὸ τοῦ χέρια τὸ κεφάλι καὶ νὰ κλάψῃ πολὺ ὡς νὰ ξαλαφρώσῃ ἡ καρδιά του. Μὰ γύρω του ἦταν τόσοι ἄνθρωποι ποὺ τὸν κοιτοῦσαν. Τί θὲ νὰ ἔλε-
γαν σὰ θωροῦσαν ἓνα ἄρχοντα νὰ

κλαίῃ σὰ γριὰ μοιρολογήτρα. Πιδ σέ-
δας, πιδ φόβο θὲ νὰ τοῦ βαστοῦσαν
πιὰ. Δάγκωσε σφιχτὰ τὰ χεῖλια του,
τόσο ποὺ τὰ μάτωσε, καὶ τὸ κεφάλι
σκύδωντας, κατάπιε μέσα του τὸν
καῦμό του τὸν μεγάλο, ποὺ ἦταν ἀπ'
τὰ μάτια του νὰ βγῇ, νὰ ξεχυθῇ σὲ
κλάμμα ἀτέλειωτο. Ἐμεινεν ἔτσι γιὰ
μιὰ στιγμή, μὰ παίρνοντας ὕστερα
καινούρια δύναμη, τίναξε καὶ σήκω-
σε πάλιν τὸ κεφάλι του καὶ σμίγοντας
τὰ φρύδια του φώναξε στοὺς χωριᾶ-
τες, τὸν Καστελλάνο νὰ πᾶνε νὰ τοῦ
φέρουν τοῦ χωριοῦ.

Γύρισε ὕστερα στοὺς δικούς του
καθαλλάρηδες καὶ δίνοντας σ' ἓναν
τὸ δαχτυλίδι του, τὸ πατρικὸ του, ὁρ-
μήνεψε μὲ τᾶλογο στὴ Λευκοσίᾳ νὰ
πάῃ σὰ σάϊτα. Στὸ σπῆτι τοῦ Γιάννη
τοῦ Γραικοῦ καὶ τὴν ἀρχόντισσα Εἰ-
ρήνην, τῆς Ἀκυλίνας τὴ μάνα, μα-
ζί του νὰ φέρῃ στὴ Κυθρέα. Τὸ τί
στάθηκε νὰ μὴ τῆς πῇ ὅσο κι' ἂν

τὸν ρωτοῦσε. Μόνο νὰ τὴ πάρῃ μαζί.

Σὰν ἔδωκε τὴ προσταγὴ γονάτισε
πάνω ἀπὸ τὴν Ἀκυλίνα, τὸ πρόσω-
πο νὰ ραντίσῃ μὲ ροδόσταμα, τὰ χέ-
ρια της νὰ πλύνῃ. Μὰ ἦταν τοῦ κά-
κου πιὰ. Σὰν ἄγγισε ἐπάνω της ἁ-
νατρίχιασε. Ἡ Ἀκυλίνα δὲν ἦταν
τοῦ κόσμου τούτου πιὰ. Ξεφύχῃσε
ἄφωνα δίχως κανέναν νὰ τὸ κατα-
λάβῃ, μήτε κι' ὁ ἴδιος ποὺ ἀπάνω
της στεκόταν, σὰν τὰ μικρὰ πτυλιὰ
ποὺ τὰ βρίσκει ὁ χάρος πάνω στὸ
κλαδί κι' ἀλαλα ξεψυχοῦνε γιὰ μιὰ
στερνὴ φορὰ τὰ φτερά τους μισανοί-
γοντας. Δὲ μπόρεσε πιότερο νὰ κρα-
τηθῇ. Ἐσκυψε σὰν τρελλὸς ἐπάνω
της καὶ τὴν ἀγκάλιασε. Ἐπίασε τὰ
χέρια της μέσ' τὰ δικά του, καὶ τᾶ-
σφιξε δυνατὰ σὰ νάθελε ζωὴ νὰ τῆς
ξαναδώσῃ. Καὶ τὴ φιλοῦσε τρελλὰ,
ἀτέλειωτα ὅπου τύχαινε, στὰ μάτια,
στὰ μαλλιά, στὰ μάγουλα στὰ χέρια,
ψιθυρίζοντας: «Ἀκυλίνα, ξύπνα.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

4. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Α. ΜΑΤΣΑΛΗΣ, Σαρλῶ, Ἀθήναι. Ἰσότιμος Α' Βραβεῖον εἰς τὸν 267ον Διαγωνισμὸν Λύσεων. — 2. ΝΤΙΝΟΣ Π.
ΠΑΝΟΥ, Ταρζάν, Ἑλλάδας Ἀγκάλιά, Θεσσαλονίκη. Ἰσότιμος Α' Βραβεῖον εἰς τὸν 259ον Διαγωνισμὸν Λύσεων. Β' Βραβεῖον Δημοφεισματος
Ψευδωνύμων τοῦ 1931. Γ' Βραβεῖον Δημοφ. Ψευδωνύμων τοῦ 1929. — 3. ΑΓΙΣ ΑΓ. ΚΑΣΙΓΟΝΗΣ, Ἀνθρωπάκος, Ἀλεξάνδρεια. Ἰσότιμος Α'
Βραβεῖον 260ου Διαγων. Λύσεων. — 4. ΜΠΕΤΟΒΕΝ, Ἀθήναι. Β' Βραβ. 32ου Διαγ. Ξεσπαθῶμ. Ἰσότιμος Α' Βραβ. εἰς τὸν 265ον Διαγων. Λύσεων.

Εἰμ' ἐγὼ κοντά σου ὁ Φραντζέσκος». Μὰ ἐκεῖνη δὲν τὸν ἄκουε. Κι' ὁ Φραντζέσκος γέροντας καὶ τὸ κεφάλι του στὴ κοιμισμένη της καρδιά ἀκουμπώντας, ξέσπασε σὲ κλάμμα σὰ γυναῖκα, σὰ μωρὸ παιδί. Ἐτρεχαν βρῦση τὰ δάκρυα του ἀπ' τὰ μάτια, κι' ἔπερταν πάνω στῆς Ἀκηλίνας τὶς λαθωματιὲς κι' ἔσμιγαν κι' γίνονταν ἓνα μὲ τὸ αἷμα τὸ δικό της.

* *

Ἡ ἀρχόντισσα Εἰρήνη δὲν ἄφησε τὴν πεθαμένη κόρη της στὴ Λευκωσία νὰ τὴν πᾶνε κι' ὡς ἤξερε πῶς ἐκεῖ θὲ νὰ τὴν θάβαν μὲ τάξη μεγάλη καὶ πομπή. Γιὰ χάρη τοῦ ἀρχοντα Φραντζέσκου μὲ φορεσιὲς δολοχρυσες καὶ μὲ σπαθιά στὴ μέση τοὺς ζωσμένοι δλ' οἱ ἀρχοντοὶ θὰ παρόνταν.

Φοβότανε. Μέσα στὸν καῖμό της ἀκόμα τὸ βαθὺ καὶ στὸ μαρᾶζι της μιὰ σκέψη πάντα τὴ βασάνιζε κακή. Ἦταν στιγμὲς ποὺ ξέχανε γι' αὐτὴ καὶ τὸ χαμὸ τῆς κόρης της. Μέσ' στὸ μυαλό της πάντα κάποια λόγια στριφογύριζαν. Μπρὸς στὰ μάτια της τὰ θολωμένα ἀπ' τὸ κλάψιμο, ὅλο καὶ γερνόντισες χωριάτισες θωροῦσε νὰ βγάζουν τὰ μαντήλια ἀπ' τὸ κεφάλι τοὺς καὶ μὲ τὰ δύο τοὺς χέρια νὰ τὴν καταριοῦνται.

Δὲν πέρασαν πολλὲς μέρες ἀπὸ τότε ποὺ ἦλθε κοντά της ἓνα δειλινὸ ἢ ψυχρόκορη της ἢ Μαλάμω καὶ τῆς ἱστόρησε τὸ τί εἶδε καὶ τί ἄκουσε, σὰν πίσω ἀπ' τὸ παράθυρο καθόταν. Ἐνας παπᾶς μὲ δυὸ χωριάτες περνοῦσαν ἀπ' τὸ δρόμο τοὺς, ὅταν ὁ ἓνας δείχνοντας τὴν πόρτα τοῦ σπιτοῦ τοὺς, γύρισε καὶ λέει στοὺς ἄλλους:

— Πᾶνε πιά κι' οἱ μεγάλοι μας! Τὰ μεγαλεῖα τοὺς φάνταξαν, καὶ τοὺς πῆραν τὸ μυαλό. Ἄν εἶναι νὰ χαθῇ ἢ πίστη μας, καὶ νὰ φραγκέψουμε, θὲ νᾶναι ἀπ' αὐτοὺς. Δὲ θᾶναι ἀπὸ μᾶς τοὺς φτωχοὺς καὶ τοὺς χωριάτες.

Τότε ὁ παπᾶς κουνώντας τὸ κεφάλι του θλιμμένα στάθηκε καὶ σὰν εἶδε γύρω του πῶς ὁ δρόμος ἦταν ἄδειος, μὲ τὰ λόγια τοῦτα τ' ἀποκρίθηκε: Ἡ πίστη τοῦ Χριστοῦ ἢ ἀληθινὴ δὲ χάνεται. Εἶναι μεγάλος ὁ Θεὸς καὶ μᾶς δρίζει ὅλους καὶ ὅλα τὰ θωρεῖ. Γιὰ ὅ,τι ἔκαναν θὲ νὰ τὸ μετανοιώσουν. Σ' αὐτοὺς ποὺ μῆτε ντροπὴ καὶ μῆτε σέβας ἔχουν ἢ δίκαιη κατάρρα δὲν ἀργεῖ νὰ πέση.

Ἐτοίς τῆς μάννας τῆς ἀμοιρῆς ἦταν διπλὸς ὁ καῖμός. Φοβότανε μὴ σὰν ἔπερναν στὴ Λευκωσία τὴν Ἀκυλίνα, οἱ Φράγκοι θὰ ζητοῦσαν στὴ δική τους νὰ τὴν πᾶνε ἐκκλησιὰ καὶ

στὸ δικό τους νὰ τὴν θάψουν κοιμητήρι, κι' ἔτσι θ' ἀπόμεινε καταφρονεμένη ἀπ' τοὺς Χριστιανοὺς κι' ἀπὸ τὴν ἐκκλησιὰ καταραμένη. Μονάχη της στὸν κόσμο. Μὰ ἐκεῖ ποὺ καθόταν βαρυσυλλογισμένη κι' ἄφωνη τῆς ἦρθε μιὰ ἰδέα. Πῆρε τὴν ἀπόφαση εὐθύς καὶ μυστικὰ παρακαλώντας τὸ Θεό, ἔτρεξε τὸ γαμπρὸ της γιὰ νὰ βρῇ. Ἐβαλε ὅλη της τὴν πονηριά καὶ μὲ δακρυσμένα μάτια τοῦ εἶπε:

— Γιατί στὴ Λευκωσία νὰ πᾶμε νὰ θάψουμε τὴν Ἀκυλίνα; Ποιὸς θὰ τὴν ξέρη ἐκεῖ. Ποιὸς θὰ τὴ θυμηθῇ; Μέσα σὲ χίλιους τάφους πιότερο ἓνα μνημα. Κι' ὅσο θὰ ζοῦμε μετὶ ἓνα μνημόσυνο θὲ νὰ τῆς κάνουμε, μὰ σὰν κι' ἐμεῖς πεθάνουμε θὰ ξεχαστῇ ὁλότελα. Κανένας κοντὰ στὸ μνημα της δὲ θὰ πᾶν νὰ σταθῇ νὰ πῇ «ἓνα Θεὸς σχωρέσ' την». Κανένας πιά γι' αὐτὴ θὰ κλάψῃ καὶ τὰ νεῖατα ποὺ τόσο γρήγορα σόδωνε θὰ θυμηθῇ. Τὴν ὁμορφιά, τὴν καλοσύνη της. Κανένας δὲ θὰ πῇ πῶς ἦταν ἓνός ἀρχοντα τρανοῦ ἢ γυναῖκα ἢ ἀγαπημένη καὶ δυὸ γονιῶν ἢ μονακριβὴ ἢ μωσχοθυγατέρα. Δὲν εἶναι πιδ καλὰ ἐδῶ ποὺ ἔκλεισε τὰ μάτια της ἐδῶ πέρα νὰ ταφῇ σὲ μνημα μοναχικό; Μὲ σκαλιστὴ ταφόπετρα. Νᾶναι ὁ τάφος της σὲ ψήλωμα. Νὰ φαίνεται ἀπ' ἐκεῖ ἡ Λευκωσία. Τριγύρω νᾶναι κυπαρίσσια κι' ἓνας πλάτανος μ' ἱσκίο βαθὺ νὰ φυλάξῃ τὸν ὕπνο της ἀπ' τὶς βροχές, ἀπ' τὸ λιοπύρι κι' ἀπ' τὸν ἄνεμο. Δίπλα νὰ χτίσουμε ἓνα παρεκκλήσι στ' Ἀρχαγγέλου τὴ χάρη ποὺ πῆρε τὴ ψυχούλα της κοντὰ του, τὴν εὐωδιασμένη. Νὰ ἔρχονται κάθε μέρα οἱ χωριάτες κι' οἱ χωριάτισες νὰ προσκυνοῦν κι' οἱ ξένοι οἱ περαστικοὶ νὰ στέκονται νὰ βάζουν τὸ σταυρό τους, νὰ τὴν μακαρίζουν. Κάθε δειλινὸ ἓνας παπᾶς πάνω ἀπ' τὸν τάφο της νὰ θυμιατίζῃ.

Μέσ' στὸ μαρᾶζι τοῦ τὸ βαθὺ ὁ ἀρχοντας Φραντζέσκος μῆτε νὰ σκεφθῇ, μῆτε νὰρνηθῇ δύναμη δὲν εἶχε. Νὰ κάνῃ ὅ,τι θέλει τῆς εἶπε μοναχὰ καὶ τῆς ἀρχόντισσας Εἰρήνης τῆς φάνηκε πῶς ἄνοιξε μπροστά της ἡ πόρτα τοῦ παραδείσου καὶ δίχως ἄλλο νὰ περιμένη νὰ τῆς πῇ ἔτρεξε νὰ στείλῃ γιὰ τοὺς παπᾶδες πρὶν ὁ ἀρχοντας βάλῃ στὸ μυαλό του ὑποψία.

Σὰν στόλισαν τὴν πεθαμένη τὴν πῆραν κιόλας μέσ' στὴ νύχτα στὴν ἐκκλησιὰ τ' Ἀγίου Ἀνδρονίκου. Ἐταῖ ἐπρόσταξε ἡ ἀρχόντισσα Εἰρήνη καὶ ὅλη τὴ νύχτα κοντὰ στὸ λείψανο ξενύχτησε. Φοβόταν ἀπὸ τὴν μιὰ ὥρα στὴν ἄλλην μὴν ἔλθουν οἱ Φράγκοι καὶ τὸ λείψανο σηκώσουν. Καὶ μόνο

τὴν ἄλλη μέρα σὰν ἀρχίνησεν ἡ τάξη στὴν ἐκκλησιὰ κι' ἀρχίνησαν τὰ νεκρώσιμα οἱ ψαλτάδες, σάμπως νὰ ναπαύτηκεν ἡ καρδιά της. Μὰ πιότερο δὲ βάσταξε. Πρὶν τὸ λείψανο σηκώσουν σωριάστηκε λιπόθυμη κι' εἶδαν κι' ἔπαθαν ὡς νὰ τὴν συνεφέρουν. Κι' ἦταν ὁ Φραντζέσκος μονάχος του στὴ λύπη του, γιατί ἀπ' τοὺς Φράγκους κι' ἀπ' τοὺς ἀρχοντες τοὺς ἄλλους κανένας δὲν ἦρθε νὰ τοῦ παρασταθῇ στὸν καῖμό του. Μὰ γέμισε ἡ ἐκκλησιὰ κι' ὁ αὐλόγυρος ὡς ἔξω ἀπὸ χωριάτες πληθὺς καὶ σ' ὅλο τὸ δρόμο ὡς τὸν τόπο τῆς ταφῆς οἱ κοπέλλες μὲ γιασεμὶ καὶ με ροδόσταμα ράντιζαν τὸ λείψανο.

Ἀπὸ τὴ μέρα κείνη ἡ ἀρχόντισσα Εἰρήνη μονάχα μὲ τῆς κόρης της τὴ θύμηση ἔζοῦσε, κι' ἦταν ὁ καῖμός ὁ βαθὺς νάζειωθῇ νὰ ζῆση ὡς νὰ χτισθῇ τὸ παρεκκλήσι. Πρὶν νὰ περάσουν πολλὲς μέρες πῆγε καὶ βρῆκε τὸ Δεσπότη. Τοῦ γύριψε γονατιστὴ συχῶρεση καὶ τὸν παρακάλεσε ὁ ἴδιος τὰ λόγια νὰ τῆς γράψῃ στὸν διαβασμένων τὴ βαθιὰ γραφὴ γιὰ τὴν ταφόπετρα τῆς κόρης της. Καὶ σὰν ὅλα τέλειωσαν καὶ χτίσθηκε τὸ παρεκκλήσι τὸ στόλισε μ' ἄγιες εἰκόνες, μ' ὁλόχρυσες κανδηλές καὶ μ' ἱσημένα μανουάλια. Πάνω ἀπ' τὸ μνημα τῆς κόρης της ἔμενε γιὰ ὥρες καθεμέρα γονατιστὴ καὶ τὴ θρηνοῦσε. Διάβαζε καὶ ξαναδιάβαζε τὴ γραφὴ τὴν χαραγμένη πάνω στὸ μάρμαρο κάτω ἀπ' τὴ σκαλισμένη νεκροκεφαλὴ καὶ τὰ δυὸ κόκκαλα τὰ σταυρωμένα. Διάβαζε τὸ «Θυγάτηρ Ἰωάννου τοῦ ποτὲ ἐπὶ τοῦ τῶν Λευκάρων», τὸ «Γόνος Εὐγενῆς» καὶ τὸ «Πεφιλημένη σύζυγος Φραγκίσκου», κι' ἐνιωθε μέσα στὴν καρδιά της νὰ στάξῃ μιὰ παρηγοριά, σὰν μιὰ τοῦ ἡλίου ἀχτίδα νὰ ἔσχιζε γιὰ μιὰ στιγμὴ τὰ σκοτάδια τῆς ψυχῆς της καὶ τότε στέρευαν γιὰ λίγο οἱ βρῦσες τῶν ματιῶν της.

* *

Ἐνας χρόνος δὲν πέρασε κι' ἡ ἀρχόντισσα Εἰρήνη πῆγε τὴν ἀνάπαψη νὰ βρῇ κοντὰ στὴν πεθαμένη κόρη της. Ὅσα εἶχε, σπίτια καὶ μετρητὰ καὶ χτήματα, τὰ χάρισε στίς ἐκκλησιὰς καὶ στοὺς φτωχοὺς γιὰ τὴν ψυχὴ της. Τὰ πιδ πολλὰ στὸ παρεκκλήσι τ' Ἀρχαγγέλου γιὰ νὰ κάνουν δικό της καὶ τῆς κόρης της μνημόσυνο τακτικά, καθεμέρα νὰ τὶς μνημονεύουν στὴ λειτουργίᾳ καὶ πάνω ἀπ' τοὺς τάφους τοὺς, ὁ παπᾶς νὰ θυμιατίζῃ.

Μὰ πέρασαν χρόνια καὶ πέθαναν ὁ δεσπότης κι' ὁ παπᾶς ποὺ λειτουργοῦσε στὸ παρεκκλήσι. Ἡ Κύπρος

ἄλλαξε ἀφέντες. Τὸ Μισοφέγγαρο ἔδωξε τὸ Λιοντάρι τ' Ἀἰ Μάρκου. Μὲ τὸν καιρὸ ἔσβυνε σιγά-σιγά ἀπ' τὴ μνήμη τῶν ἀνθρώπων, ἡ θύμηση τῆς Βενετίας καὶ τῶν ἀρχόντων της. Γρήγορα ξεχάστηκαν ἡ Ἀκυλίνα, κι' ἡ ἀρχόντισσα Εἰρήνη, καὶ μαζί τους τὸ παρεκκλήσι τ' Ἀρχαγγέλου.

Μὲ τοῦ καιροῦ τὸ πέρασμα τὸ παρεκκλήσι ξεχασμένο ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους ἐρήμωνε μέρα μὲ τὴ μέρα. Αὐλάκωσαν τοὺς τοίχους τοὺς οἱ βροχές κι' οἱ ἄνεμοι τοῦ πῆραν τὴ σκεπὴ. Οἱ τάφοι τῆς Ἀκυλίνας, καὶ τῆς μάννας της χορτάριασαν. Χώματα καὶ σουκνίδες σκέπασαν τὶς ταφόπετρες τὶς μαρμαρένιες. Γιατί, σὰν μὲ τὰ χρόνια μεγάλωνε ἡ Κυθρέα κι' ἐπλούτιζαν ἀπ' τοὺς νερόμυλους οἱ χωριανοὶ ἔχιζαν καινούργιες μεγάλες ἐκκλησιὰς κι' ἄφιναν τὶς παλιὲς τὶς βενετσιάνικες νὰ γίνουν ρημοκλήσια. Ἐτοί καὶ μὲ τὸ παρεκκλήσι τ' Ἀρχαγγέλου. Πῆραν τὰ εἰκονίσματα, τὰ μανουάλια, τὶς κανδηλές καὶ στόλισαν τὶς καινούργιες ἐκκλησιὰς κι' ἄφισαν τοὺς τοίχους τοὺς νὰ πέσουν καὶ πῆραν τὶς πέτρες τοὺς γιὰ νὰ χτίσουν σπίτια. Κανένας πιά δὲν τὸ ἤξερε. Μονάχα καμμιά γριούλα στὴ γειτονιά ποὺ τῶς καὶ τούτῃ ἄκουστο ἀπ' τοὺς γονιούς της πῆγαινε μέσ' στὰ χαλάσματα νανάψῃ ἓνα κανδήλι.

Τὰ χρόνια κυλοῦσαν γρήγορα καὶ γίνθηκαν αἰῶνες κι' ἀπὸ τὸ παρεκκλήσι πιά τίποτε δὲν ἀπόμεινε ἐκτὸς ἀπὸ χαλάσματα γεμάτα βάρους καὶ τῶνομα γιὰ τὸ ψήλωμα ποὺ ἦταν μιὰ φορὰ κτισμένο καὶ τὸ ἔλεγαν ἀκόμα τὸ ψήλωμα τ' Ἀρχαγγέλου. Μὰ ἦρθε καιρὸς ποὺ ἄθελα τὸ ξαναθυμήθηκαν οἱ χωριανοί. Μιὰ μέρα, ἓνα δειλινὸ ὁ χότζας ἀπ' τὸ Νιδ Χωριὸ ποὺ ἦλθε νάλεση στὴν Κυθρέα τὸ σιτάρι του, νυχτώθηκε, καὶ τζαμί δὲ βρῆκε νὰ πῇ τὴν προσευχὴ τοῦ στέν Ἀλλάχ. Ἐτοί μεγάλη ἡ Κυθρέα ποὺ γίνθηκε καὶ μὲ τόσες ἐκκλησιὰς μῆτε τεκνέ, μῆτε τζαμί δὲν εἶχε. Θυμήθηκε. Τί λογγὲς ἀφεντάδες ἦταν τοῦ νησιοῦ σὰν μέσα στῆς Κύπρου τὸ πιὸ μεγάλο χωριὸ τὸν Ἀλλάχ κανένας δὲν μπορούσε νὰ δοξάσῃ. Σὰ γύρισε ὁλοῦθε τοῦ κι' εἶδε κει κοντὰ τὸ ψήλωμα τ' Ἀρχαγγέλου ἀνέθηκε πάνω ἄπλωσε τὸ χαλί του καὶ γονάτισε νὰ πῇ τὴν προσευχὴ του. Κι' ὕστερα σὰν κατέβηκε πῆγεν ὁλόγισα στοὺς προεστοὺς τῶν χριστιανῶν καὶ τοὺς τὸ εἶπε καθαρά πῶς ἀπ' τὴ μέρα κείνη τὸ ψήλωμα ἦταν κτῆμα τοῦ γιὰ νὰ κτισθῇ τζαμί.

(Τὸ τέλος στὸ ἐρχόμενο)

ΑΧΙΛΛΕΥΣ ΑΙΜΙΛΙΟΣ

Η ΚΙΒΩΤΟΣ ΤΟΥ ΝΩΕ

[ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΑ'.—Ζῶο στὴ θάλασσα!

Τὴν ἄλλη μέρα στὴν Κιβωτὸ σηκώθηκαν ἀργά. Κανένας δὲν ἐννοοῦσε νὰφήσῃ τὸ κρεβάτι τοῦ κι' ἀπὸ παντοῦ ἀντηχοῦσαν χασμουρητά.

Ἡ ἀρκουδά ἦταν κουρασμένη. Τὸ καμηλοπούλι, ποὺ χόρευε ὀληνύχτα, δὲν μπορούσε νὰ σταθῇ στὰ πόδια του. Κι' ὁ γαῖδαρος παραπονοῖταν πῶς τὰ σκαρπίνια τοῦ χοροῦ τοῦ εἶχαν πληγώσει τὰ πόδια.

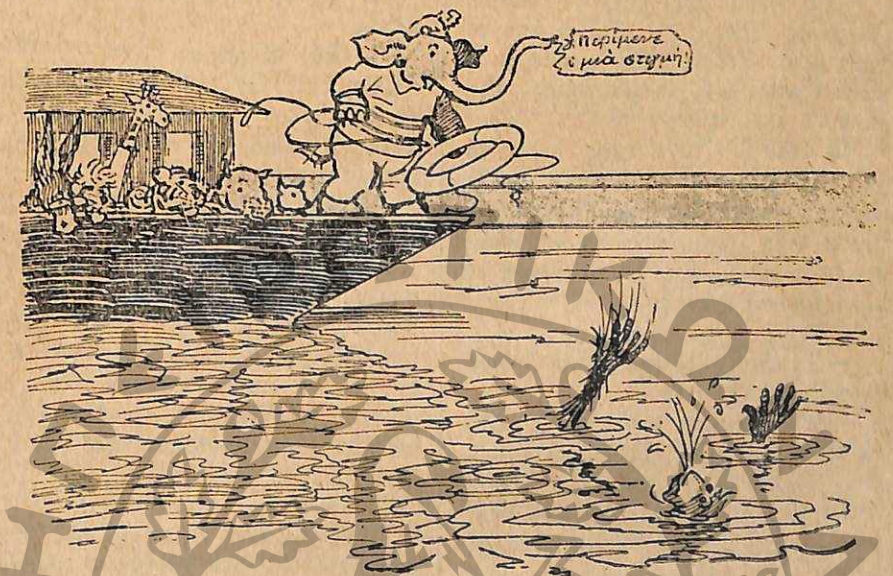
Ἀπὸ τὰ κρεβάτια τοὺς τὰ ζῶα κουβέντιαζαν τὸ ἓνα μὲ τὸ ἄλλο, σχολίαζαν τὸ χθεσινὸ χορὸ κι' ἔλεγαν πῶς πέτυχε θαυμάσια.

Ἄξαφνα οἱ κουβέντες κόπηκαν στὴ μέση ἀπὸ φωνὲς ποὺ ἔρχονταν ἀπ' τὸ κατάστρομα:

— Βοήθεια! — Πιάστε τον! — Ἐνα ζῶο στὴ θάλασσα! — Ὅλοι ἀπάνω! — Σᾶτε το!

Τί συνέβαινε; Δυστύχημα; Δραῖμα; Σὲ μιὰ στιγμὴ οἱ καμπίνες ἄδειασαν.

Ὁ ἐλέφαντας, ἀρχηγὸς τῶν πυροσβεστῶν, φόρεσε τὴν κάσκα τοῦ κι'

ἔτρεξε μὲ τὰ βαριά του πόδια νὰ δώσῃ βοήθεια σ' ἐκεῖνον ποὺ κινδύνευε — μὰ ὅχι βέβαια ἀπὸ φωτιά.

Τὰ ζῶα δοῦσαν στὸ κατάστρομα, ἔτοιμα νὰ βοηθήσουν τὸν δυστυχισμένο, ἀλλὰ σὲ λίγο ἡ ἀδιαφορία διαδέχθηκε τὸν τρόμο.

— Τί; φώναξε ὁ ἐλέφαντας; Πίδηκος εἶναι; καὶ μᾶς χάλασαν τὴν ἡσυχία γιὰ τόσο πράμμα;

— Ἐμπρός; φώναξε ὁ Νῶε; σῶστε τον!

Οἱ ἄλλοι πίδηκοι μῆταν στὴ μέση.

— Ἀφήστε μας, εἶπαν, δὲν ἔχουμε ἀνάγκη ἀπὸ τὴ βοήθειά σας! Εὐχαριστοῦμε!

Γρήγορα-γρήγορα βόηκαν κι' ἔροῦξαν στὸ σύντροφο ποὺ πνιγόταν μιὰ κατασρόφα γιὰ σωσίβιο. Ἀπ' ὅλα τὰ μέρη τοῦ πετοῦσαν σχοινιά. Ἐπιτέλους ἓνας οὐσιότης πῆρε μιὰ ὁμπρόελλα κι' ἔπεσε κι' αὐτὸς στὸ νερό. Μὲ τὰ πολλὰ, ὁ πίδηκος κατάφερε νὰ πιασθῇ ἀπὸ ἓνα σχοινὶ καὶ νὰ σκαρφαλώσῃ στὴν κιβωτό. Ἐτοί γλύτωσε.

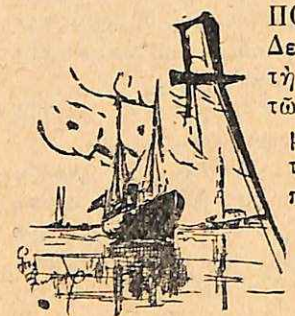
(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΤΑ ΝΕΑ ΤΟΥ 1936

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΣΑΣ ΚΑΛΕΙ ΝΑΝΑΝΕΩΣΕΤΕ ΤΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΣΑΣ

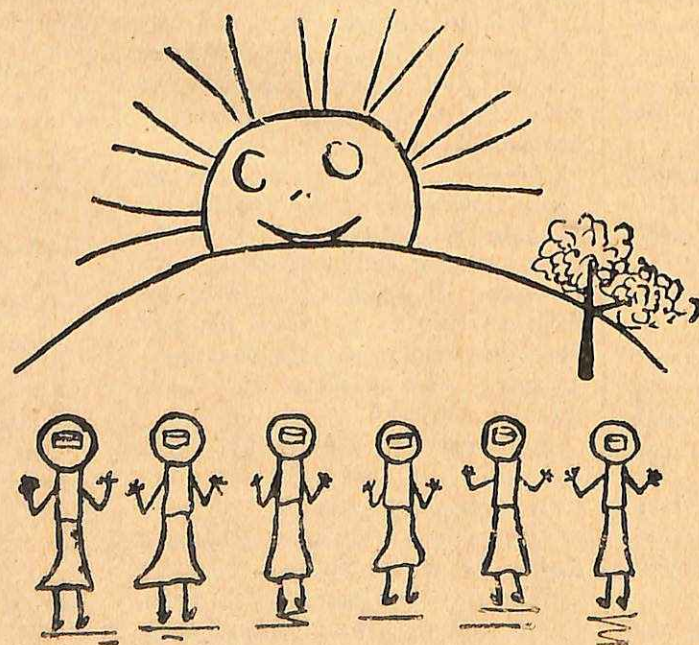
Τὸ 58ον Ἔτος καὶ ὁ 43ος Τόμος τῆς Β' Περιόδου.— Θανμάσια ἀναγνώσματα.— «Οἱ ἐξωφρενικὲς περιπέτειες τοῦ Πέτρου Ἀντιφέρ». — «Ὁ μπάρμπα-Μακρυπόδης». — «Οἱ γάτες τῆς Δανάης». — «Νέα καὶ περιέργα ἀπ' ὅλο τὸν κόσμον». — «Μικρὴ Στιχοῦργική». — «Ὁδηγίαι γιὰ σύνθεση Πνευματ. Ἀσκήσεων». — Ἡ ἀνανέωση τῆς συνδρομῆς. — Δῶρο σὲ ὅσους θάνανέωσουν τὴ συνδρομὴ τους ὡς τὴν 15 Ἰανουαρίου. — Τὸ Ξεσπάδωμα.

ΠΟ 1ης, ἡ ἀκριβέστερα ἀπὸ 7ης Δεκεμβρίου, Σάββατο, εἰσέρχεται μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ μὲ τὴν ἀγάπη τῶν παιδιῶν μου, εἰς τὸ 58ον ἔτος μου, κι' ἀρχίζω νέο μου Τόμο, τὸν 43ο τῆς Β' Περιόδου. Ἐ. λοιπόν, ὁ Τόμος μου αὐτὸς θὰ εἶναι χωρὶς ἀμφιβολία ὁ ἀνώτερος, ὁ τελειότερος ἀπ' ὅσους ἐβγαλα ὡς τώρα! Καὶ μπορεῖτε νὰ κρίνετε ἀπ' αὐτὴ τὴν προκήρυξη τῶν κυριωτέρων τοῦ περιεχομένων. Καὶ πρῶτα-πρῶτα θὰ εἶναι δυὸ ἀληθινὰ ἔξοχα μυθιστορήματα γιὰ τὰ μεγάλα παιδιά. Τὸ ἓν ἐπιγράφεται

«ΟΙ ΕΞΩΦΡΕΝΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΑΝΤΙΦΕΡ»

ἐν' ἀριστοῦργημα τοῦ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ, τοῦ πιδ ἀγαπητοῦ παιδικοῦ μυθιστοριογράφου, παλαιὸ βέβαια, μὰ ἄγνωστο, γιὰτὶ ἀπὸ πολλὰ χρόνια ἦταν ἐξαντλημένο καὶ ξεχασμένο, καὶ μάλιστα τώρα ξανατυπώθηκε στὴ Γαλλία καὶ χάλασε κόσμον ὅπως καὶ τότε πού πρωτοδόθηκε. Τί ὠραία καὶ περιέργη ὑπόθεση! Ἕνας πλούσιος Αἰγύπτιος,

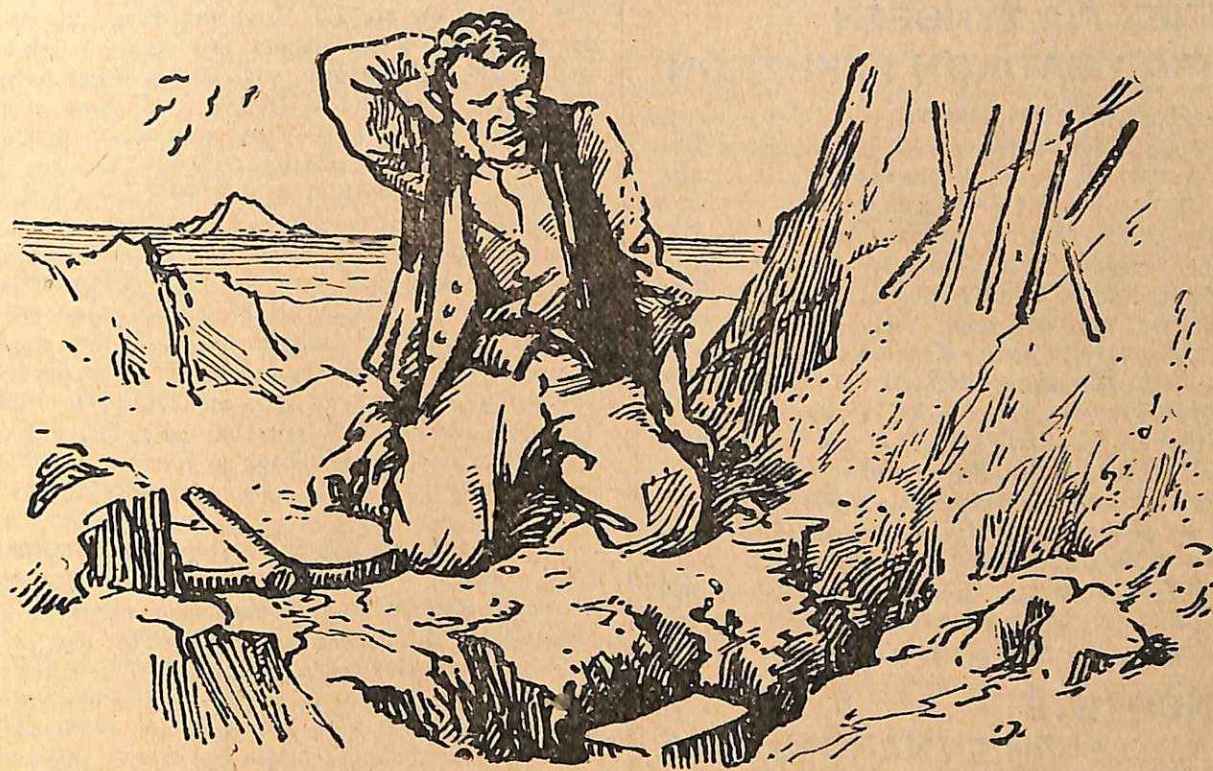
ὁ Καμύλκ-πασάς, πού εἶχε καταφύγει στὴ Συρία, μαντεύοντας τίς ληστρικές ὁρέξεις πού γεννοῦσαν ἐκεῖ οἱ θησαυροὶ του, ἀποφάσισε νὰ τοὺς κρύψει σὲ τρόπο πού νὰ μὴν μπορῇ κανένας νὰ τοὺς ἀνακαλύψει. Ἐδιάλεξε λοιπὸν ἓνα ἔρημο νησάκι, πού κανένας χάρτης δὲν τὸ σημείωνε. Μόνο αὐτὸς ἐγνώριζε τὴ γεωγραφικὴ του θέση, γιὰτὶ τὸ πλήρωμα τοῦ καραβιοῦ πού τὸν ἐβγαλε στὸ νησάκι, ἀγνοοῦσε σὲ τί θάλασσες τὸ εἶχε ὁδηγήσει ὁ πασάς. Αὐτὸ ἔγινε τὸ 1830. Πέρασαν χρόνια. Ὑστερα ἀπὸ πολλὰς δραματικές περιπέτειες, ὁ Καμύλκ πέθανε. Πρὸ τοῦ θανάτου του ὅμως, πρόφθασε νὰ στείλῃ σὲ κάποιον γάλλο θαλασσινό, τὸν Θωμᾶ Ἀντιφέρ—ἀπὸ τὴ Βρετάνη—πού

κάποτε τοῦ εἶχε σώσει τὴ ζωὴ κι' ἤθελε νὰ τὸν ἀνταμείψῃ—ἓνα γράμμα πού τοῦ φανέρωνε τὸ γεωγραφικὸ πλάτος τοῦ νησιοῦ μὲ τὸ θησαυρὸ. Τὸ μυστικὸ αὐτὸ ὁ θαλασσινὸς τὸ μεταβιβάζει στὸ γιό του, Πέτρο Ἀντιφέρ, κι' αὐτὸν θαλασσινό. Ἀπὸ τᾶλλο μέρος, κάποιος ἐξάδελφος τοῦ πασᾶ γνωρίζει τὸ γεωγραφικὸ μήκος. Ἀλλὰ καθὼς ξέρετε, γιὰ νὰ βρῇ κανεὶς ἓναν τόπο στὴ γῆ, ἓνα ὁρισμένο σημεῖο τῆς σφαίρας, εἴτε σὲ στερεὰ εἴτε σὲ θάλασσα, πρέπει νὰ γνωρίξῃ καὶ τὸ πλάτος καὶ τὸ μήκος. Πῶς θὰ κάμουν λοιπὸν οἱ δυὸ ἀντίπαλοι, ὁ Γάλλος κι' ὁ Αἰγύπτιος, πού καθένας κατέχει τὸ μισὸ μόνο μυστικόν, γιὰ νὰ κατακτήσουν τὸν κρυμμένο θησαυρὸ τοῦ Καμύλκ; Σὲ τί περιπέτειες θὰ ριχτοῦν καὶ ποῖο θὰ εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα;—Δὲν θὰ σᾶς τὰ πῶ βέβαια ἐδῶ ὅλα, ἀλλ' ἀπ' ὅσα σᾶς εἶπα, φαντάζεσθε τί θὰ εἶναι ἓνα μυθιστόρημα μὲ τέτοια ὑπόθεση, γραμμένο ἀπὸ τὸ μάγο πού λέγεται Ἰούλιος Βέρν. Τὸ μεταφράζει ὁ κ. ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ, συνοδεύεται ἀπὸ ὠραίες, μεγάλες εἰκόνες, καὶ θὰ διαρκέσῃ ὅλο τὸ χρόνο—Τὸ δεύτερο μυθιστόρημα ἐπιγράφεται

«Ο ΜΠΑΡΜΠΑ ΜΑΚΡΥΠΟΔΗΣ»

τῆς Ἀγγλίδας JEAN WEBSTER, κι' αὐτὸ περίφημο ἔργο, κλασσικὸ ἀριστοῦργημα τῆς ἀγγλικῆς λογοτεχνίας πού ἔχει μεταφρασθεῖ σ' ὅλες τίς εὐρωπαϊκὰς γλώσσες, καὶ σὲ πολλὰ ξένα σχολεῖα διδάσκεται στὸ μάθημα τῶν Ἀγγλικῶν. Ἀλλὰ μὴ νομίζετε γι' αὐτὸ πὼς εἶναι κανένα βαρὺ, σχολαστικὸ ἔργο. Ἀπεναντίας! Εἶναι ἀπὸ τὰ πιδ διασκεδαστικά, τὰ πιδ τερπνά, τὰ πιδ εὐθυμα μυθιστορήματα πού ἔχω δημοσιεύσει ποτὲ, γραμμένο μὲ μοναδικὸ χιούμορ κι' ἐξυπνάδα, ἀλλὰ καὶ μὲ πόση τρυφερότητα καὶ συγκίνηση! Ἡρωῖδα του εἶναι ἡ μικρὴ Γούντη Ἀμποτ, ὀρφανὴ κι' ἀπροστάτευτη, πού μεγάλωσε σ' ἓνα ὄρφανοτροφεῖο. Ἐνῶ πρόκειται πιά νὰ βγῇ ἀπ' αὐτὸ τὸ ἄσυλο, γιὰτὶ ἔχει γίνεи δεκαπέντε ἐτῶν καὶ πρέπει νὰ πάῃ κάπου νὰ ἐργασθῇ καὶ νὰ ζήσῃ, παρουσιάζεται ἔ-

Εἰκόνα ἀπὸ τὸ μυθιστόρημα
«Ο ΜΠΑΡΜΠΑ - ΜΑΚΡΥΠΟΔΗΣ»

Εἰκόνα ἀπὸ τὸ μυθιστόρημα «ΟΙ ΕΞΩΦΡΕΝΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΑΝΤΙΦΕΡ»

νας φιλόφρωνος κύριος, κι' ἀναλαμβάνει νὰ σπουδάσῃ τὴ μικρὴ Γούντη, στέλνοντάς την σ' ἐν' ἀπὸ τὰ ἀριστοκρατικώτερα Κολλέγια τῆς Ἀμερικῆς (γιατὶ στὴν Ἀμερικὴ ἔτυλγεται τὸ μυθιστόρημα). Βάζει ὅμοιο ὄρο νὰ μὴ τῆς γίνῃ ποτὲ γνωστὸ τὸν ὄνομα του. Φυσικά, ἀπὸ τὸ Κολλέγιο ἡ Γούντη ἀρχίζει νὰ τοῦ γράφῃ. Κι' ἴσα-ἴσα αὐτὰ τὰ πρωτότυπα, τὰ φελέστατα καὶ τὰ ἐξυπνότατα γράμματα πρὸς τὸν Ἄγνωστο Προστάτη, τὸν Ἀνώνυμο—τὸν λέει «Μπάρμπα-Μακρυπόδης» γιὰτὶ μιά φορὰ μόνο εἶδε τὴ... σκιά του, καὶ τῆς φάνηκε πὼς εἶχε πολὺ μακριὰ πόδια—ἀποτελοῦν ὅλο τὸ μυθιστόρημα. Εἶναι δηλαδὴ γραμμένο ἐπιστολιμαίως ἢ ἡμερολογιακῶς, ὅπως καὶ πολλὰ ἄλλα, πού ἔχουν ὡστόσο καὶ τὴν ὑπόθεσίν τους, καὶ τὴν πλοκὴ τους καὶ τὴ λύση τους.—Θὰ μείνῃ ἄραγε γιὰ πάντα ἄγνωστος ὁ εὐγενικὸς αὐτὸς καὶ μυστηριώδης Μπάρμπα-Μακρυπόδης;—Ναί, βέβαια, ὡς τὴν... τελευταία σελίδα. Τότε μόνο θὰ φανερωθῇ. Καὶ δὲν θὰ μείνῃ κατάπληκτη μόνο ἡ Γούντη, ἀλλὰ καὶ σεῖς, ὅταν θὰ μάθετε ἐπιτέλους ποῖς καὶ τί ἦταν... Ὡς τότε ὅμως πόση ἀγωνία, πόσες συγκινήσεις, μὰ καὶ πόσα γέλια μὲ τὰ στεῖα παθήματα τῆς Γούντη καὶ τὴν εὐθυμὴ ζωὴ της στὸ Κολλέγιο!—Τὸ μυθιστόρημα τὸ μεταφράζει ἡ δ. ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ. Κι' ὅσο γιὰ τὴν εἰκονογράφησίν της, κι' αὐτὴ εἶναι πρωτοτυπία, γιὰτὶ τὴν ἔκαμε... ἡ ἴδια ἡ Γούντη, πού κάθε σχεδὸν γράμμα της στὸν Ἄγνωστο Προστάτη τὸ συνοδεύει καὶ μ' ἓνα χαριτωμένο παιδιάτικο μὰ ἐκφραστικὸτατο σκίτσο, σὺν αὐτὸ πού δημοσιεύω σήμερα γιὰ δείγμα.—Ὁ «Μπάρμπα Μακρυπόδης» θὰ κρατήσῃ μόνο τὸ πρῶτο ἔξάμηνο τοῦ 1936. Γιὰ τὸ δεύτερο ἔχω ὑπ' ὄψει μου πολλὰ ὠραῖα μυθιστορήματα—ἓνα ἐξαιρετικὰ περιπετειώδες τῆς ἐποχῆς τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος, ἓνα ἄλλο ἀπὸ τὴ Ρωσικὴ Ἐπανάσταση—μὰ δὲν ἀποφάσισε ἀκόμη πιδ ἀπὸ ὅλα θὰ διαλέξω. Ὅσο γιὰ τὰ μικρά μου παιδιά, κι' αὐτὰ φέτος θὰ μείνουν κατευχαριστημένα. Ἡ ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ πού δὲν τὰ ξεχνᾷ ποτὲ θὰ τοὺς διηγηθῇ

ἓνα σωρὸ ὠραίες ἱστοριούλες, καὶ ἡ πρώτη θὰ εἶναι

«ΟΙ ΓΑΤΕΣ ΤΗΣ ΔΑΝΑΗΣ»

Θὰ θυμᾶστε βέβαια τὴ χαριτωμένη Δανάη μὲ τὰ Σκυλιά της, πού ἡ κυρὰ Μάρθα σᾶς διηγήθηκε τὴν ἱστορία της στὴν ἀρχὴ τοῦ 1935. Ἡ ἱστορία αὐτὴ ἔχει, βλέπετε, καὶ συνέχεια. Γιατὶ ὕστερ' ἀπὸ τὰ Σκυλιά, ἡ Δανάη καταπίστηκε μὲ τίς Γάτες. Καὶ θὰ ἴδῃτε πάλι τί «φασαρίες» εἶχε καὶ μ' αὐτές...—Περὶ τοῦ νὰ σᾶς πῶ πὼς τὸ μυθιστορηματάκι αὐτὸ θὰ εἶναι εἰκονογραφημένο πλουσιώτατα, ὅπως ὅλα ὅσα διηγείται σὰ μικρὰ παιδιὰ ἡ Κυρὰ Μάρθα.—Καὶ τώρα μιά μεγάλη κι' ὠραία καινοτομία. Ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου ἐγκαινιάζω μιά σελίδα σὲ κάθε φυλλάδιό μὲ τὸν τίτλο

«ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠ' ὍΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ»

ὅχι σὺν ἐκείνῃ πού εἶχα ἄλλοτε—καὶ πού τὴν κατήργησα γιὰτὶ δὲν μοῦ ἄρεσε—ἀλλὰ μιά σελίδα ὠραία, χρησιμὴ, ἐνδιαφέρουσα, τερπνὴ καὶ διδακτικὴ, πού θὰ τὴ γράφουν διάφοροι συνεργάτες μου κι' ὅπου θὰ βλέπετε εἰκονογραφημένα τὰ διάφορα Νέα τοῦ κόσμου, ἐφευρέσεις, ἀνακαλύψεις, περιέργα γεγονότα καὶ καθεστῆς.—Ἐπίσης, στὸ διάστημά τοῦ 1936, ὁ κ. ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ θὰ σᾶς δώσῃ μιά

«ΜΙΚΡΗ ΣΤΙΧΟΥΡΓΙΚΗ»

τόσο χρήσιμη γιὰ ὅσους θέλουν νὰ γράφουν σωστοὺς στίχους—μετρικῶς τουλάχιστο—πού πολὺ δυσκολεύονται νὰ συνάγουν τοὺς κανόνες ἀπὸ τίς Στιχοῦργικὰς πού εἶναι μόνο γιὰ μεγάλους.—Κι' ὁ ΑΝΑΝΙΑΣ, χρησιμοποιοῦντας τὴ μεγάλην του πείρα (γιατὶ αὐτὸς ἀπὸ χρόνια ἐπιμελεῖται τίς Ἀσκήσεις μου) θὰ σᾶς γράφῃ

τὸ καινούργιο καὶ εἶναι γραμμένο σὲ γλῶσ-
σα ἀνώμαλη. — «Γύρισε πίσω...» τοῦ Πί-
στις-Πατρί. Μποροῦσε τὸ θέμα—ἀν καὶ
δὲν εἶναι πρωτότυπο—νάναπτυχθῇ πολὺ
περισσότερο. Ἔτσι ὅπως εἶναι γραμμένο
δὲν λείπει τίποτε. — «Μικρό μου πρόσχε»
τῆς *Ἑμμάς Μόρελαντ*. Πολὺ καλογραμ-
μένο, ἀλλὰ πολὺ κοινό. Φράσεις συνειθι-
σμένες ὅπως υπερλυρικό καὶ κλαψιάρικο.
Περιμένω κάτι πιὸ πρόσχαρο. Π. χ. τὰ
κοιμήματα «Χάθηκε ὁ Μπέμπης» καὶ «Ὁ-
ραῖα τὰ καταφέραμε», ποὺ δημοσιεύθηκαν
σ' αὐτὰ τὰ τελευταῖα φύλλα, οὔτε γιὰ τὸ
ἐξαιρετικὰ δόκιμο γράψιμό τους διακρί-
νονταν οὔτε γιὰ τὴν ἀρχιτεκτονικὴ τους.
Ἦταν ὅμως κοιμήματα παρμένα ἀπ' τὴν
ἀληθινὴ ζωὴ, τὴ ζωὴ σας τοῦ σχολείου
καὶ τοῦ σπιτιοῦ, καὶ γραμμένα μὲ εὐθυμία
καὶ μὲ γοργότητα καὶ μὲ κέφι. Τέτοια
κοιμήματα θέλω νὰ μοῦ στέλνετε. Τὰ ἄλ-
λα, τὰ θλιβερά, τὰ ἀπίθανα καὶ τὰ ἀπαι-
σιόδοξα, γράφετέ τα ἀν θέλετε γιὰ νὰ
γυμνάζεσθε, ἀλλὰ νὰ ξέρετε πὼς θὰ τὰ
ἐγκρίνω μόνον ὅταν θὰ εἶναι τίποτε τὸ
ἐντελὲς ἐξαιρετικό. — Οἱ φωτιές τοῦ «Ἀη-
Γιάννη» τῆς *E. N. Z.* Νόστιμο καὶ κα-
λογραμμένο, μὰ ἐντελὲς παράκαιο. Νὰ
τὸ φυλάξω ὡς τοῦ χρόνου τ' Ἀη-Γιαννιοῦ,
ἢ θέλει ἡ *E. N. Z.* νὰ μοῦ τὸ ξαναστεί-
λῃ τότε πιὸ καλὺτερα γραμμένο; — Πέρ-
δικα καὶ κυνηγός τοῦ *Μαργιολάνι*. Πο-
λὺ γνωστό. — «Σὲ θυμᾶμαι» τῆς *E. A.* Θὰ
ῥθελα κι' ἐγὼ πολὺ νὰ δημοσιεύσω αὐτὸ
τὸ κομμάτι γιὰ νὰ κάνω εὐχαρίστηση στὴ
φίλη μας, ἀλλὰ ἔχω δηλώσει ἐπανειλημ-
μένως ἀπ' αὐτὴ τὴ στήλη πὼς ἀποφεύγω
νὰ ἐγκρίνω αὐτοὺς τοῦ εἶδους τὴς νεκρο-
λογίας, πρῶτον γιὰτὶ εἶναι πολὺ θλιβερὰ
καὶ δεῦτερον γιὰτὶ δὲν ἐνδιαφέρουν παρά
μόνον αὐτὸν ποὺ τὴς ἔγραψε ἢ τὸ πολὺ
δυο-τρία πρόσωπα ἀκόμη. Σπανιώτατα κά-
νω ἐξαίρεση. — «Μία φιλονικία» τῆς *Βιό-
λας*. Εἶναι ἕνα ἐπισόδιό τῆς παιδικῆς
ζωῆς τοῦ Τολστόι ποὺ μοῦ φαίνεται πὼς
τὸ ἔχουμε ξαναδημοσιεύσει ὁπωσδήποτε
ὅμως θὰ τὸ ἐδᾶξαι γιὰτὶ εἶναι πολὺ ὠραῖο,
ἀν ἦταν ἡ μετάφραση καλὺτερη. — «Τὸν
ἀέρα μας» τοῦ *X. X. X.* Νόστιμο τὸ ἐ-
πεισόδιο ὑστερεῖ ὅμως στὸ γράψιμο. — Θὰ
ἐξακολουθῶ.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους
τῆς: *Χρυσὴν Πεταλοδιόταν* (συμμορφώ-
θηκα: συγχαρητήρια γιὰ τὴν ἐπιτυχία στὴ
Γαλλικὴ Ἀκαδημία) *Κωνσ. Γ. Κυρια-
κόν* (σοῦ ἀπῆντησα στὸ προηγούμενο) *Χω-
ρίς* ψευδώνυμο διήγημα δὲν ἐπιτρέπεται) *Παποτισωμένον Γάτον* (τίς ἔλαβα: λυ-
σόχαρτο ἔστειλα: ἡ ἀντανουμία εἶναι «ἐ-
μός» ἔγινε λάθος σ' ἕναν ἀριθμό: νὰ μὴν
ἀργήσῃς πάλι νὰ μοῦ γράψῃς) *Ἀρσα-
κειάδα Νο 11* (λυσόχαρτο ἔστειλα: τότε
θᾶχῃς καὶ νὰ γράψῃς καὶ σὲ μένα: κι'
ὄχι μόνο δυο λόγια, ὅπως σήμερα, ἀλλὰ
πολλές σου εἰδήσεις, ἐντυπώσεις καὶ ιδέες) *Ἀνθος Ἀνεμώνης* (ἔστειλα: *Πάριν*
Δουβαλετέλλην (ναί, ὁ πατέρας σου σ' ἐ-
νέγραψε καὶ χαίρω πολὺ) ψευδώνυμο θὰ
σοῦ ἐγκριθῇ στὸ α' φυλλάδιό τοῦ Δεκεμ-
βρίου) βέβαια στὰ ἐπόμενα γράμματά σου
θὰ εἶσαι ἐκτενέστερος) *Ἀχιλὸν* (εὐχαρι-
στῶ πολὺ τὸ «Μακεδονόπουλο» γιὰ τὸ ξε-
σπᾶνμα: ἐνέγραψα τὸ συνδρομητὴ καὶ τίς
δυο συνδρομητρίδες καὶ ἐνέκρινα τὰ ψευ-
δώνυμά τους) *Ξανθομαλλοῦσαν* (ἔστει-
λα 46-49) *Τζιτζιφιόργαν* (ἔστειλα 5
τετράδια) *Στέφανον τῆς Δόξης* (μὰ κι'
ἐδῶ μπῆκε ὁ χειμώνας: ὄχι ὅμως ἀκόμα
ὁρμύς) *Λιχουδίσαν*, *Ἰαῖδα* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 5
Νοεμβρίου, θάπαντῶν στο ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 275ου Διαγωνισμοῦ. Αἱ λύ-
σεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς 16
Ἰανουαρίου.

652. Δεξιόγριφος

Τῆς Τροίας βασιλόπουλο,
Φωνήεν κι' ἀντανουμία
Ἐνώθηκαν, βασιλίσσα
Νὰ δώσουν στὴν Περσία.
Πρόμαχος τῆς Ἐλευθερίας

653. Στοιχειόγριφος

Φυτό, δηλητηριάζει,
Μὰ κατέλλο τώρα βάζει,
Λαιμό, μέση λί γο ἀλλάζει,
Καὶ νὰ, στὴν Τουρκία πόλη
Ποὺ θὰ τὴ γνωρίζετε ὅλοι.

Παπαρούνα

654. Μεταγραμματισμός

Τὴν ἀρπάξει τὸ θεριό,
Τὴ σπαράξει νὰ τὴ φάῃ...
Μὰ τὴ γούνα του θωρῶ,
Ἀντὶ Βῆτα, Δέλτ' ἀν πάῃ.

Παπαρούνα

655. Αἶνγμα

Κάπου βασιλεψε τὸ ἀρσενικό μου·
Ἡ πόλη ποὺ ἔχτισε τὸ θηλυκό μου·
Καίει, μεθαίει τὸ οὐδέτερό μου.

Παπαρούνα

656. Γωνία μετὰ Πυραμίδος

+ * * * * * = Μυθικὴ βασιλίσσα
+ + * * * * * = Θεὰ τῆς γῆς
+ + + * * * * * = Δοχεῖον πῆλινον
+ + + + * * * * * = Ἀθην. στρατηγός
+ + + * * * * * = Γυνὴ τῆς Γραφῆς
+ + * * * * * = Ἐπιστήμων
+ * * * * * = Πνευστόν ὄργανον

Οἱ σταυροὶ καθέτως ἐξ ἀριστερῶν:
σύμφωνον, λίθος, θυλλικὸς φίλος, μυ-
θολογικὸν ζῶον. Οἱ τέσσαρες μεσαῖοι
σταυροὶ ὀριζοντίως: ζῶον κεραιφόρον.
Πρόμαχος τῆς Ἐλευθερίας

657. Στενογραφία

Τ Ο Ν Μ Ε Κ Ψ Γ Δ Π Α Ι Η Ρ
Διὰ τῶν γραμμάτων τούτων, ὅσας-
δήποτε φορὰς ἐπαναλαμβανόμενων, ἀ-
ποτελεῖται ρητόν τοῦ Ἰσοκράτους ἐξ
ἐνδεκα λέξεων. Τὰ γράμματα ἐτέθησαν
καθ' ἣν σειράν πρωτοεμφανίζονται εἰς
τὸ ρητόν.

Πρόμαχος τῆς Ἐλευθερίας

658-659. Ἀπρόοπτα

1. — Πότε δὲν ἀποθνήσκει ὁ ἄνθρωπος;
2. — Διατὶ μᾶς φέρνει τὴν «Διάπλα-
σιν» ὁ ταχυδρόμος;

Αἰώνιος Θρύλλος

560. Διπλὴ Ποικίλη Ἀκροστιχίς

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν
κάτωθι ζητούμενων λέξεων. τὸ δεῦτε-
ρον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρί-
της καὶ οὕτω καθεξῆς, ἀποτελοῦν κα-
τήγορον μεγάλου φιλοσόφου. Καὶ πάλι,
τὸ δεύτερον τῆς πρώτης, τὸ τρί-
τον τῆς δευτέρας, τὸ τέταρτον τῆς τρί-
της καὶ οὕτω καθεξῆς, χώραν τῆς Στε-
ρεᾶς Ἑλλάδος:

1, Μέρος τοῦ ἀρχαίου ναοῦ 2, Ἱ-
στορικὸς λόφος εἰς τὰς Ἀθήνας 3,
Ἀρχαῖον ἐνδύμα, εἶδος μανδύου 4,
Προσβάλλει τὴν ἀκοήν 5, Ἀρχαῖος
λαὸς ἐλληνικὸς 6, Ὀπλον μακεδονικόν.

Αἰώνιος Θρύλλος

661. Φωνηεντόλιπον

πν - πν - πν
Πρόμαχος τῆς Ἐλευθερίας

662. Γεῖφος

Ἀδάμας Τ Τ
Δεῖ αἱ Σάπφειρος 6 ὄν+ετε Θ
Σμάραγδος Τ Τ
Τ
Αἰώνιος Θρύλλος

(Ἀπὸ βραβευμένας Συλλογὰς εἰς τὴν Μεσαίαν
Τάξιν τοῦ 269ου Διαγωνισμοῦ).

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 36

466. Μοσχάριον (Μόσχα, Ρίον). —
467. Πουρέ (ποῦ, ρέ). — 468. Λεγεών
(δευεών) Γεδεών. — 469. Ταψι-Ψητά
(ΤΨ-ΨΤ). — 470.

Ρ Ω Μ Υ Λ Ο Σ 471. ΠΙΝΔΑΡΟΣ
Ω Ε Υ Υ ('Ἰνδία, ναδίρ, δά-
Μ Ε Γ Α Ρ Ο Ν σος, ἀσπίς, ρόδον,
Υ Α Ι Ε ὄπιον, σπάρκος). —
Λ Υ Ρ Ι Κ Ο Σ 472. ΘΡΟΝΟΣ -
Ο Ο Ο Ι ΘΗΣΕΥΣ (Θά-
Σ Υ Ν Ε Σ Ι Σ λεία, ΡΗμα, Ὁα-
Σις, Νηρὺς, ὈλεΥς, Σκύρος). — 473-
476. Καί, Ἐξ, Ἐκεῖ, Καίω. — 477. Φί-
λει παιδεῖαν, ἀλήθειαν, οἰκονομίαν,
εὐσέβειαν.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΛΕ'—643]

Ἰαβέρη, δέξου, ἀν καὶ λίγο ἀργά, τίς
θερμότερες εὐχές μας γιὰ τὴν γιορτού-
λα σου.

ΑΜΙΛΛΑ

[ΛΕ'—644]

«ΤΡΕΛΟΠΑΡΕΑ», σὲ υπερευχασιστῶ·
Τῇ θάρβω στίς 5.30 ἡ ὥρα τῆς Πέμπτης,
φορώντας πρὸς ἀναγνώρισιν τὸ σῆμα.

ΔΙΑΒΟΛΑΚΙ

[ΛΕ' 645]

ΖΟΥΖΟΥ, δὲν εἶσαι ἡ Ζουλιάννα Π...;
Μὲ μάντεψες; Γιὰ θυμήσου, στὸ πα-
τινάζ τῆς Αἰγλῆς, παρὲα μὲ τὴ Λουταία...

ΔΙΑΒΟΛΑΚΙ

[ΛΕ'—646]

Διαπλάσπουλα, προσοχή!!! Τὸ ΔΙΑ-
ΒΟΛΑΚΙ ἐκμεταλλεύεται τὰ ψευδώνυ-
μα ΑΓΡΑΜΠΕΛΗ καὶ ΖΟΥΖΟΥ.

ΑΕΛΛΩ—ΠΟΥΠΕ

[ΛΕ'—647]

Τὸν ἀγαπητόν μου σύλλογον, καὶ ιδιαι-
τέρως τὴν *Μύρτιν*, *Λευκὴν* καὶ
Ζουζοῦ, διὰ τὰ συγχαρητήρια τῶν ἐπὶ τῇ
ἐπιτυχίᾳ μου στὸ Πανεπιστήμιον, θερμό-
τατα εὐχαριστῶ.

Ζαρπηδών

[ΛΕ'—648]

Αὐτὸς διαγωνισμὸς ἀκυρώνεται ἐλλείψει
ἀπαντήσεων. Οἱ λαβόντες μέρος, μπο-
ροῦν νὰ λάβουν καὶ στὸν δεῦτερο, δωρεάν.

«ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ»

[ΛΕ'—649]

Βας διμήνας, διδραχμὸς διαγωνισμὸς
Μικρῶν Μυσικῶν. Βραβεῖα θαυμά-
σια!! Νὰ ἐλπίζουμε; Δ/οις [ΛΕ' 478].

«ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ»

[ΛΕ'—650]

Διαβολάκι, εἶσαι ἡ Μάρθα Βέργη. Πο-
τέ δὲν περίμενα ἀπὸ σὲ τέτοιο πρᾶγ-
μα!...

Παῦλος Αἰμίλιος

[ΛΕ'—651]

Εὐγενικές μου Διαπλάσπουλες, ποιᾶς
ἀπ' τίς μεγαλύτερες θὰ μοῦ χάριζαν
τὴ μεγάλη χαρὰ μ' ἕνα τους γραμματάκι;
Δ/οις: Ἀγλαΐαν Δήμητρα, Ἰστιάαν Εὐ-
βοίαν.

ΑΗΑΘΝΟΛΑΛΗ

[ΛΕ'—652]

Αλληλογραφῶ μὲ Διαπλάσπουλα - ες
ἄνω τῶν 17 ἐτῶν. Δ/οις: Ζαρκαδοῦ-
λαν, Ἀρχηγὸν Πεζικοῦ, Κοζάνην διὰ:

Καρδιοκλέφτρα